

Arrest

nr. 327 130 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, op 2 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat V. HAUQUIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er liggen geen stukken voor die aannemelijk maken dat zij beschikken over een bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke gevolgen voor hun zelfstandig functioneren

met zich meebrengt. Nergens blijkt dat verzoekers niet in staat zijn om werk te zoeken, arbeid te leveren, onderwijs te volgen, de taal te leren in Bulgarije of te voorzien in hun huisvesting. Verder wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd: "De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw moeilijke gezinssituatie en gebrek aan netwerk, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Daarbij dient te worden opgemerkt dat drie van uw broers een verblijfsvergunning hebben in Bulgarije. Dat u daar desondanks niet over een netwerk zou beschikken, dient dan ook met de nodige korrel zout genomen te worden.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw echtgenote, die zegt te leiden aan hepatitis, toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Uw echtgenote stelde bovendien dat zij hiervan geen symptomen ondervindt en dat ze het enkel weet omdat het haar verteld is (NPO M., p. 3)." Verzoekers volharden in het betoog dat ze een extreem kwetsbaar profiel hebben en verwijzen tevens naar rechtspraak. Hieruit blijkt enkel dat verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling, maar hiermee brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande beoordeling in ander daglicht kan stellen, laat staan weerleggen.

Verzoekers verwijzen in voorliggend verzoekschrift naar de medische problemen van verzoekster en van hun zoon, en stellen documenten bij te brengen over een zekere A.M. en E.M. Naast het gegeven dat deze stukken geen betrekking op verzoekers, worden deze stukken ook niet toegevoegd aan het verzoekschrift waardoor de Raad hier niet over kan oordelen. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die strijd zijn met hun grondrechten.

Er wordt niet betwist dat verzoeker op 19 september 2021 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023; NPO verzoeker, p.5). Net geen jaar later, op 14 september 2022, kwamen verzoekster en de kinderen met een toeristisch visum naar Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023; NPO verzoekster, p.6). Op 3 februari 2023 werden aan verzoekster en hun vier minderjarige kinderen ook de subsidiaire beschermingsstatus verleend (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord Dublin Unit Bulgarije van 5 mei 2023; NPO verzoekster, p.6). Uit de objectieve landeninformatie blijkt nog dat begunstigen van de status van subsidiaire bescherming recht hebben op een verblijfsvergunning van 3 jaar in Bulgarije (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110). Verzoekers verblijfsdocumenten zijn op 19 oktober 2024 vervallen, de verblijfsdocumenten van verzoekster en vier van de kinderen zijn nog geldig tot en met februari 2026.

Daar verzoekers reeds in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije, vallen zij niet onder de zogenaamde 'catch 22'. Het gegeven dat verzoeker verblijfsvergunning inmiddels is verstreken, doet hier geen afbreuk aan daar hij in de mogelijkheid is om zijn verblijfsvergunning te verlengen. Het feit dat verzoekers niet meer in het bezit zijn van hun Bulgaarse identiteitsdocumenten – zij verklaren hun verblijfsdocumenten verscheurd te hebben bij aankomst in Duitsland (NPO verzoeker, p.5) -, doet aan bovenstaande evenmin afbreuk. Niets wijst erop dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij aldaar verkregen.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers' verklaringen en gedragingen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij geenszins de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en hun rechten te doen gelden. Zo werd begin februari 2023 aan verzoekster en de kinderen de subsidiaire beschermingsstatus verleend, en vertrokken zij begin april 2023 uit Bulgarije om op 5 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in te dienen (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023). Dat verzoekers twee maanden nadat aan verzoekster en de kinderen de beschermingsstatus verleend werd uit Bulgarije vertrokken zijn, getuigt dan ook niet van een oprechte intentie van verzoekers om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er hun rechten te doen gelden.

In navolging van verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen niet naar school konden en dat zij slechts beperkte inspanningen geleverd hebben om scholen te zoeken, dat verzoeker regelmatig als dagloner gewerkt heeft en dat hij een afwachtende houding had bij het zoeken naar werk daar hij zich nooit heeft ingeschreven in een arbeidsbureau en ook nooit andere stappen gezet heeft om

werk te vinden, noch om de taal te leren (NPO verzoeker, p.5, 7-8 en 10; NPO verzoekster, p.9). Ook stelt de verwerende partij vast dat verzoekers erin slaagden om de vliegtuigtickets van 1300 euro te betalen voor het gezin om van Bulgarije naar Duitsland te reizen (NPO verzoeker, p.10; NPO verzoekster, p.9), wat wijst op enige financiële mogelijkheden. Door louter hun verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen en te volharden dat verzoeker geen gepast werk kon vinden om te kunnen voorzien in het onderhoud van het gezin en dat de kinderen niet naar school konden gaan, kunnen verzoekers hier geen ander licht op doen werpen. Aangaande verzoekers' betoog dat zij geen ziekteverzekering konden nemen en dat er geen dokters waren, merkt de Raad op dat zij bij louter blote beweringen blijven (NPO verzoeker, p.5; NPO verzoekster, p.8). Uit hun verklaringen kan geenszins blijken dat zij hiervoor bepaalde stappen ondernomen hebben, en kan dan ook niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terdege gesteld: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid." Verzoekers brengen geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Verzoekers tonen aldus niet in concreto aan dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Waar verzoekers doorheen het verzoekschrift verwijzen naar arresten van de Raad en naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De

stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Bulgarije zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst hebben verzoekers op 12 maart 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt, samen met de geboorteakte van hun jongste kind.

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1068 staat onder eed en tolkt Arabisch – Frans. Tolk 1761 staat onder eed en tolkt Frans – Nederlands. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers verklaren zich hiermee niet akkoord en stellen dat de Raad onterecht meent dat zij kunnen terugkeren naar Bulgarije. Verzoeker wijst erop dat hij niet de enige van zijn familie is die is vertrokken: ook zijn broers zijn gevlucht vanuit Aleppo en vervolgens gestrand in Bulgarije. Thans verblijven twee broers in Malta en een andere “de facto” in Koerdistan. In Bulgarije konden verzoekers niet werken en niet naar school en hadden zij geen ziekteverzekering. Een klacht die zij er hebben ingediend bij de politie heeft niets uitgehaald. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat het gegeven dat hun gezin in België is uitgebreid met een vijfde kind een belangrijk nieuw gegeven is. Dit jongste kind beschikt niet over enig beschermingsstatuut in Bulgarije, zodat het in dat land verstoken zal blijven van alle rechten. Hoe jonger de leeftijd, hoe harder dit speelt. Aangezien zij hun jongste kind niet kunnen achterlaten, riskeert het volledige gezin bij terugkeer naar Bulgarije terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. Verzoekers besluiten dat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen, zodat verweerder ook de situatie van hun jongste kind mee in aanmerking kan nemen. Zij benadrukken hierbij ook hun psychologisch welzijn en het belang van het principe van eenheid van gezin. Besluitend stellen zij dat hen onterecht wordt verweten dat zij zelf aan de basis zouden liggen van hun problemen. Zij kunnen onmogelijk terug naar Bulgarije – standpunt dat steun vindt in de voorhanden zijnde landeninformatie – en volharden in hun verzoekschrift. Verder bevraagd, lichten verzoekers toe dat zij in functie van hun jongste kind, dat als vluchteling is erkend in België, eind 2024 een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 hebben opgestart. Verzoeker heeft geen bijkomende opmerkingen, verzoekster stelt het verwerven van een beschermingsstatuut in België na te streven omwille van haar kinderen: zij gaan hier naar school en leren Nederlands.”

6. Met de argumentatie aangevoerd ter terechtzitting brengen verzoekers geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 februari 2025.

6.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, zijn onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Een loutere verwijzing naar de algemene landeninformatie over Bulgarije laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Bulgarije genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoeken, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.2. Aldus wordt in punten 4 tot en met 6 van de beschikking ingegaan op verzoekers' persoonlijke situatie als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet (meer) kunnen laten gelden en dat zij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zouden terechtkomen. Hierbij werd rekening gehouden met hun profiel als gezin met jonge minderjarige kinderen.

6.3. Daarbij werd vastgesteld dat verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie niet aannemelijk maken dat zij een bijzondere kwetsbaarheid hebben die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar dat land een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er liggen immers geen objectieve stukken voor die aannemelijk maken dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen voor hun zelfstandig functioneren met zich meebrengt waardoor zij hun rechten als statushouders in Bulgarije niet zouden kunnen laten gelden. Nergens blijkt dat er voor verzoekers sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij niet in staat zijn om werk te zoeken, arbeid te leveren, onderwijs te volgen, de taal te leren in Bulgarije of te voorzien in hun huisvesting. De Raad herneemt verder de volgende grond uit de beschikking: *“Met betrekking tot de medische problematiek van uw echtgenote, die zegt te leiden aan hepatitis, toont u niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Uw echtgenote stelde bovendien dat zij hiervan geen symptomen ondervindt en dat ze het enkel weet omdat het*

haar verteld is (NPO M., p. 3).” Verzoekers volharden in het betoog dat ze een extreem kwetsbaar profiel hebben en verwijzen tevens naar rechtspraak. Hieruit blijkt enkel dat verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling, maar hiermee brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande beoordeling in ander daglicht kan stellen, laat staan weerleggen.

Verzoekers verwijzen in voorliggend verzoekschrift naar de medische problemen van verzoekster en van hun zoon, en stellen documenten bij te brengen over een zekere A.M. en E.M. Naast het gegeven dat deze stukken geen betrekking op verzoekers, worden deze stukken ook niet toegevoegd aan het verzoekschrift waardoor de Raad hier niet over kan oordelen. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die strijd zijn met hun grondrechten.”

Verzoekers brengen met hun betoog ter terechtzitting geen elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken.

6.4. Ter terechtzitting verklaren verzoekers nog dat drie van verzoekers broers Bulgarije ondertussen ook hebben verlaten en momenteel in Malta en in Koerdistan verblijven. Dit zijn evenwel niet meer dan loutere beweringen, die niet worden gestaafd met een begin van bewijs. In zoverre verzoekers hiermee willen aangeven dat zij in Bulgarije niet meer over een netwerk beschikken, kunnen zij bijgevolg niet overtuigen.

6.5. Waar verzoekers ter terechtzitting stellen dat zij niet konden werken, niet naar school konden gaan en geen ziekteverzekering hadden, herhaalt de Raad volgende grond uit de beschikking:

“De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekers verwacht worden dat zij de nodige procedures doorlopen en geduld uitoefenen vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers’ verklaringen en gedragingen. Uit hun verklaringen blijkt dat zij geenszins de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en hun rechten te doen gelden. Zo werd begin februari 2023 aan verzoekster en de kinderen de subsidiaire beschermingsstatus verleend, en vertrokken zij begin april 2023 uit Bulgarije om op 5 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in te dienen (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 14 september 2023). Dat verzoekers twee maanden nadat aan verzoekster en de kinderen de beschermingsstatus verleend werd uit Bulgarije vertrokken zijn, getuigt dan ook niet van een oprechte intentie van verzoekers om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er hun rechten te doen gelden.”

Het is niet onredelijk om van verzoekers, die in Bulgarije werden erkend als vluchteling, te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen omstandig geduid. Verzoekers formuleren ter zitting geen concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking zodat zij thans niet anders doen oordelen en zij er niet in slagen de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verder wijst de Raad erop dat in voormelde beschikking onder punt 4 reeds omstandig wordt uiteengezet dat verzoekers nalaten om aan te tonen dat hun kinderen niet naar school konden en dat zij slechts beperkte inspanningen hebben geleverd om scholen te zoeken, dat verzoeker regelmatig als dagloner heeft gewerkt en dat hij een afwachtende houding had bij het zoeken naar werk daar hij zich nooit heeft ingeschreven in een arbeidsbureau en ook nooit andere stappen heeft gezet om werk te vinden, noch om de taal te leren. Hetzelfde geldt wat betreft hun betoog dat zij geen ziekteverzekering konden nemen en dat er geen dokters waren. Zo merkt de Raad in de beschikking op dat zij bij louter blote beweringen blijven. Ook slaagden zij erin om de vliegtuigtickets van 1300 euro te betalen voor het gezin om van Bulgarije naar Duitsland te reizen, wat wijst op bepaalde financiële mogelijkheden. Uit hun verklaringen kan geenszins blijken dat zij hiervoor bepaalde stappen hebben ondernomen, en bijgevolg kan ook niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen toegang hadden tot medische zorg. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doen verzoekers thans niet anders oordelen en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

In voormelde beschikking onder punt 4 wordt verder nog omstandig uiteengezet dat met reden kan worden aangenomen dat de internationale beschermingsstatus van verzoekers en hun vier kinderen in Bulgarije nog steeds geldig is, wat verzoekers niet betwisten.

6.6. De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

6.7. In het verzoekschrift, de aanvullende nota van 12 maart 2025 en ter terechtzitting verklaren verzoekers dat hun jongste kind op 27 april 2024 in België werd geboren en in België werd erkend als vluchteling (stuk 3 bij verzoekschrift, stuk 1 aanvullende nota).

In de bestreden beslissingen werd reeds rekening gehouden met de geboorte van het jongste kind in België. Er werd daarbij besloten om het beschermingsverzoek van het jongste kind afzonderlijk te behandelen, aangezien het geen bescherming kreeg in Bulgarije.

Dat dit kind geen beschermingsstatus heeft in Bulgarije en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kan laten gelden, wordt bijgevolg niet betwist. Verzoekers tonen evenwel met hun betoog niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat zij niet aantonen dat zij hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet (meer) kunnen laten gelden en dat zij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zouden terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoekers dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Dat het jongste kind geen beschermingsstatus heeft in Bulgarije, neemt verder niet weg dat verzoekers zelf wel degelijk beschikken over rechten en voordelen als statushouders in Bulgarije. Er wordt niet aangetoond dat de geboorte van hun jongste kind in België, dat geen beschermingsstatus in Bulgarije heeft, de uitoefening van verzoekers' rechten en voordelen in dat land zou verhinderen of dat hun rechten als statushouders hierdoor niet zouden worden geëerbiedigd.

Hun jongste zoon werd inmiddels in België als vluchteling erkend. Het loutere feit dat verzoekers familieleden zijn van een begunstigde van internationale bescherming in België, betekent geenszins dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om eveneens aan hen een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid, in casu hun jongste kind. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat hun verzoeken als niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zij niet op concrete en individuele wijze hebben aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn.

Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU, verhindert niet om een beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat internationale bescherming reeds door een andere lidstaat aan verzoekers werd toegekend, wanneer die verzoekers de ouders zijn van een kind dat in België de vluchtelingenstatus geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU en artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie HvJ 22 februari 2022, C-483/20). Waar verzoekers hun psychologisch welzijn, het hoger belang van het jongste kind om vergezeld te blijven van zijn ouders en het belang van het principe van de eenheid van het gezin benadrukken, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhouden noch hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers van hun jongste kind worden gescheiden. Nergens wordt gesteld dat zij hun jongste kind moeten achterlaten of dat het jongste kind België moet verlaten. De vraag of hun jongste kind op Bulgaars grondgebied zal worden toegelaten, is in deze dan ook hypothetisch en voorbarig. Het staat verzoekers bovendien vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de familiale situatie. Dit betreft een bevoegdheid die uitsluitend de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt. In casu bevestigen verzoekers in de aanvullende nota en ter terechtzitting aldus dat zij in december 2024 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet in functie van hun jongste kind hebben opgestart. Het vraagstuk omtrent het hoger belang van het kind en de eenheid van het gezin zal dan ook in die verblijfsprocedure worden beantwoord.

6.8. Voorts verwijzen verzoekers ter terechtzitting naar het gegeven dat zij een klacht indienden bij de Bulgaarse politie naar aanleiding van een racistisch incident maar dat dit niks uithaalde. De Raad verwijst in dit verband naar de bestreden beslissingen waarin de verwerende partij terecht stelt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer bent geworden van een racistisch incident op de trein, kan deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien is dit door u beschreven incident ook niet geloofwaardig, aangezien uw verklaringen hierover op meerdere punten verschilden van die van uw echtgenote. Zo stelde u dat het incident plaatsvond op een trein (NPO A., p. 8), terwijl uw echtgenote zei dat het op een bus was (NPO M., p. 4). Na confrontatie beweerde ze het verschil tussen beide niet te kennen, wat niet geloofwaardig is (NPO M., p. 5). Daar komt nog bij dat jullie verklaringen ook op andere punten uit elkaar liepen. Uzelf zei dat jullie ten tijde van het incident bij Y. woonden (NPO A., p. 10), uw vrouw beweerde dat jullie nog in het kamp woonden (NPO M., p. 6). U zei dat jullie belagers van Roma afkomst waren (NPO A., p. 8), uw vrouw herinnerde zich enkel dat het Bulgaren waren en kon hen niet beschrijven (NPO M., p. 5). U zei dat ze aan de sluier van uw vrouw trokken en dat ze u geslagen hebben (NPO A., p. 9), uw vrouw zei dat ze enkel geduwd werd en herinnerde zich pas na confrontatie met uw uitspraken dat aan haar sluier getrokken werd (NPO M., p. 5). Uw vrouw bleek ook niet te weten dat u samen met Y. klacht was gaan indienen bij de politie. U kon deze klacht bij de politie ook niet staven met enig document. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u een poging hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”* Door ter terechtzitting louter te verwijzen naar de klacht die zij hebben ingediend en te stellen dat deze handeling niks opleverde, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op de vaststellingen van de verwerende partij.

6.9. Tot slot zijn verzoekers' verklaringen ter terechtzitting dat hun kinderen hier in België naar school gaan en Nederlands leren, niet relevant voor de beoordeling van hun situatie als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije daar zij louter betrekking hebben op hun situatie in België. Verzoekers werpen hiermee geen ander licht op de beoordeling van hun situatie als statushouders in Bulgarije.

7. Verzoekers brengen met hun betoog ter terechtzitting geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO